

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

۲۰ اپریل، ۲۰۲۵

مرحوم مصطفی عمرزی

بزرگ نمایی های عمدی

۱۰ اپریل، ۲۰۲۱

بهتر بود این مقاله را به ادامه ی مقاله ی «بابای موسیقی؟!» می آوردم. با مثالی که در آن آمده بود، بهتر می شد. با این حال، هیچ فرصت روشنگری را نباید از دست داد.

در سال های اخیر که با انواع فرهنگ های پر خاش و توهین، مواجه شده ایم، برخلاف درک ماهیت آن ها، فرورفتن در ملی گرایی های یک طرفه، بعضی از مردم ما را تشویق می کند تا داوطلبانه «کلاه گشاد» را بر سر کنند. با چند مثال بهتر می شود سر اصل مطلب رفت.

بعضی از چپی ها یا راستی های ما، اخوانی ها یا الحادی هایی که گاهی به حد بی خاصیت می رسند، برای آن که شانه های را از بار اتهامات، خالی کنند، با رسک های خیلی کلان که زیان آن ها متوجه کل قوم می شود، به جان تاریخ خود می افتند و بار ها تا احمد شاه بابا رفته اند و توهین کرده اند. این فضاقت در حالی واقع می شود که طرف مقابل آنان در برابر لوطی های خویش نیز

امتیاز می گیرند و در بیست سال اخیر، سعی مدام شان این بوده تا با قایل شدن به تابو های تنظیمی، آنان را از تنقید، حفظ کنند.

آشکار است که تنقید عوامل بدبختی های مردم، نمی توانند پایه هایی شوند تا با اتکا بر آن ها کسانی سهم سیاسی به دست آورند و با طرح های عاطفی، قومی و تظاهر به مسایل ملی، از جنایاتی فرار کنند که پای تمام تابو های شان در آن ها دیده می شود.

با اهدای لقب «بابای موسیقی» به گل زمان، یک ترفند دیگر نیز به کار برده اند که قبلاً شامل حال ناشناس کرده بودند. با کمی دقت، متوجه می شویم که رد آن به افراد دیگری نیز می رسد که مثل ایوبی، نماینده ی ولایت کندهار در ولسی جرگه که با بی سوادی تمام، از جفا هایی صحبت می کرد که بیش از همه در برابر قوم خودش، صورت گرفته بودند. ایوبی بی سواد را به این خاطر، بزرگ جلوه دادند که علیه قوم خودش، موضع گرفته بود. چند بار مواضع خصمانه ی اشرف غنی علیه تاریخ ما (زیر سوال بردن مشروعیت تاریخی در کتر و دیکته ی نکته ی اقلیت کوچک ابدالی از صفحه ی سرور دانش) او را به حد قهرمان دشمنان پشتون ها هم در آورده بودند.

فکر می کنم گاهی که در برابر تقاضا های برحق مردم ما که توسط حمایت آنان، قدرت ابقا می شود و در میراث تاریخی آنان به نام رییس جمهور جا می یابند، بی میل نیستند سوء استفاده کنند. اشرف غنی با اعتراض پشتون ها در ننگرهار، خیلی برآشفته به هرات رفت و نام میدان هوایی آن را به نام ملایی کرد (خواجه عبدالله انصاری) که در تعصب، دست کم از ملا مجیب الرحمن کنونی نداشت. بزرگ نمایی های عمدی افراد عادی یا مشهوری را که علیه ما موضع می گیرند، مساله ی عادی، تلقی نکنید! در تمام آنان به ترفندی توسل می جویند که چه گونه و از طرف خود ما محور هایی را به وجود آورند که با ایجاد تفرقه ی درون قومی، لغزش های شان مشروعیت تاریخی قوم ما را تضعیف می کنند. با منظور کردن فرهنگ سازی های مدام آن، روحیه ی عوام را می شکنند که وقتی از خودتان انتقاد می کنند، ادعای تان بی جاست! اگر به موقع، پاسخ این سخافت ها را ندهیم، خیلی زود مردم را به جان هم می اندازند.

با اظهارات ناشناس، خیلی از همتباران ما که آگاهی زیادی از تاریخ و تحلیل آن ندارند، از گذشته های خویش متنفر شدند. چنین دیدگاهی از اصول ستمی گری به شمار می رود. با این تلقی، این ذهنیت ایجاد می شود که باید جا را برای دیگران، خالی کرد.

از بخت بد، دوام حکومت های ائتلافی با احزاب وابسته ی اقلیت های قومی، بار ها مانع شده و مانع می شوند تا در برابر اغراض دیگران، نتوانیم معامله ی به مثل کنیم؛ هرچند کار ما روی راستی استوار است.

در بیست سال اخیر، ارگ با تداوم مشروعیت به خاینان تاریخی و چهل سال پسین اقلیت های قومی که در روز های ۸ ثور، ۱۸ سنبله و امثالهم بیشتر واقع می شود، جلو عدالت انتقالی را نیز گرفته است. با تداوم این فرهنگ که یک طرفه مانده و در برابر آن، کمتر شخصیت های واقعی این کشور، یاد می شوند، مجموعه ی معتقد به راستی که بیرون از ارگ قرار دارند، ناگزیر فشار هایی را قبول می کنند که از اعمال فشار یک حکومت ائتلافی، ناشی می شوند.

در موارد مختلف، شاهد بودیم که مؤتلفان غیر پشتون حکومت، از تنقید بزرگان و تاریخ پشتون ها استقبال کرده اند، اما رد تمام افرادی را می گیرند که بیرون از ارگ و با تنقید آنان اجازه نمی دهند فرهنگ دروغ گویی عام شود و سیاه را سفید جلوه دهند.

ابراز ناراحتی های ائتلافی، بار ها مسوولان پشتون را واداشته تا برعکسی که در برابر توهین خودشان خاموش می مانند، انتقاد بر مسعود، ربانی، دوستم، مزاری، محسنی و غیره را توهین تلقی کنند.

با بزرگ نمایی های عمدی افراد کوچک، بی خاصیت، خائن و مغرض، آنان را در جای افراد بزرگ قرار می دهند و به مصادری مبدل می سازند که هر از گاهی که دچار موانع سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی شدند، با تشویق خود زنی، قوم و تاریخ آنان را نیز آسیب می زنند. یک خاصیت بزرگی یا بزرگ نمایی این است که طرف مقابل را مجاب می کند.

پایان